

[kisvárdai.lapok]

XI. évfolyam 6. szám – 2009. június 24., szerda

„Mire (lenne) jó a színházi sajtó? Olvasni. Vitatkozni. Szeretni. Utálni. Na, de komolyan: információ-áramlás, elemzések, leírások, kritikák. Azaz arra, amire egyébként is kitaláltak és használják...”

Brestyánszki B. Rozi

Kapunyitogatás, az én háttárainak feszegetése, a társadalom provokálása, világkritika.

Tovább: 2. oldal »

A nézői értelmet és érzelmet ezúttal mezőségi népzene- és néptáncmotívumok vezetnek, s Török Viola ezekből komponál beszédes felvonásvégeket.

Tovább: 3. oldal »

[komment]

Ha azt kérdezed, milyen esszenciát szűrtem le a produkcióról, azt mondom: semmilyen, mert nem volt esszenciája. Bevallom, pokoli közhelyes volt, miközben nagyon modern akart lenni. A tegnapi stúdió-előadásnak, a *Terápiának* is majdhogynem hasonló törekvései voltak, de az valódi indulatból, pikírt humorból és vérbő gúnyból fakadt. Ez az előadás pedig szenvedő volt, elnyújtott és fárasztó. Miközben láttam, hogy három színész keményen dolgozik, izzad – és netán úgy gondolja, hogy nagy művészetet csinál.

Bóta Gábor

Szép, pontos előadás, éppen arról, ami most és itt és minket, és nagyon. Robbantani persze hogy kellene! Nagy Dorottya és Bányai Kelemen Barna különösen tetszett. Jön még Cărbunariu a Yorickba!

S. M.

Sz. A. – Sosem fogja elfelejteni Fodor Géza egyetemi óráit. A színházkritika-írás semmilyen formájával sincs kibékülve, de – vagy éppen ezért – mindig örül, ha jó írásokat olvas. Peter Brook színházát pedig nem a kultuszáért, hanem örök fiatalságáért szereti.

[fókusz]

Álmodozók

Stop the tempo – Yorick Stúdió

Ülnek, hárman a négyzet alakú színpad szélein, várnak. Megcsömörlött *antitrendi* fiatalok egy bárban, mindhárman egyedül, de egyszerre – ezért együtt. Lehetnének bárhol, de Romániában vannak. Gianina Cărbunariu darabjának szereplői későn érő vadromantikusok, akik nem tudnak mit kezdeni a *rosszgonosz*, tévéfüggő fogyasztói társadalomba ágyazott, zsákutcába futott életükkel, így lázadni kezdenek a világ ellen. Gyors szexuális forradalmat zavarnak le, utána zsúfolt szórakozóhelyek biztosítékainak kiverésébe fognak – ez utóbbtól várva a tömegre hulló, megváltó sötétséget. Ám sem a hármásban szeretkezés szépségeinek felfedezése, sem a villanykapcsolgatás nem cél, csak átmeneti állapot: az újjászületés egy-egy állomása.

Kapunyitogatás, az én határainak feszegetése, a társadalom provokálása, világkritika.

A darab támadja Romániát – pontosan úgy, ahogy egy ír darab Írországot, vagy egy magyar darab Magyarországot; az elvágyódás örök bölcsője, a lázadás tárgya mindenki számára saját hazája. A Yorick Stúdió előadása összetetten kezeli az országkritika kérdését: kimarad Cărbunariu a román himnusz parodizáló jelenete, ugyanakkor zárójelbe tett felkiáltójelként ott van benne a mindennapok lenyomata: a magyarrá fordított drámaszövegben hagyott román nyelvű rész – egy telefonos beszélgetés

a rendőrséggel. A három szereplő a világrend megbontását célzó tervük sikerének érdekében – mert más nyelven kell megszólalni – a pusztá beszéd okán kényszerűen beolvad a többségi társadalomba, ez pedig azt jelenti: a rohanó világ megállításának kísérlete kudarcra van ítélve. Elegáns megoldás; Boros

Kinga dramaturg munkája legalább annyira jelentős, mint a három játszó színésze és a rendezőé.

Fesztes tempójú az előadás – ez többek közt Kónya-Ütő Bence zenéjének köszönhető; a kaotikus vers-dalok megemelik a mozgás minimalizáltsága miatt előtérbe kerülő pörgő szöveget. Kevés az érintés, a karakterek közti viszony nem mindig tűnik intimnek – a csontig hatoló, hosszan kitartott, merev tekintetek után erőteljesen romantikusan hat Csíki Hajnal könnyes zárómonológja. Az előadás rejtélye Bányai Kelemen Barna figurájának elbeszél – de nem ábrázolt – süketsége.

Sztrókey András

[fókusz]

Álom s egy kicsi szalma

Hullámzó vőlegény – Marosvásárhely

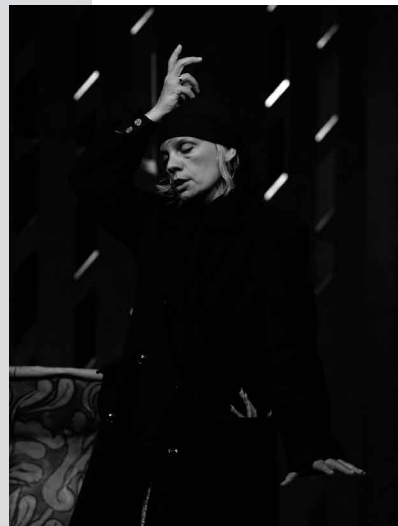
Tamási Áronnak szerencséje van Török Violával, Török Violának szerencséje van Tamási Áronnal, Tamási Áronnal és Török Violával meg minékünk van szerencsénk. A szép emlékű sepsiszentgyörgyi Boldog nyárfalevél után a marosvásárhelyi Hullámzó vőlegény győz meg Tamási darabjainak általános örökérvényűségéről, s a kulcs ezúttal is: a produktív forma megválasztása. Három évvel korábban kardinális húzások tették arányossá a Nyárfalevelet, ezúttal csaknem érintetlen marad a Vőlegény három felvonásának dramaturgiai építkezése és szövegteste – ám a rendező ott is, itt is a csoportjelenetek homogén, jelentésszerű koreografált színrevitelével ér célta leginkább. A nézői értelmet és érzelmeket ezúttal mezősegi népzene- és néptáncmotívumok vezetik, s Török Viola ezekből komponál beszédes felvonásvégeket.

Először: a fájdalom koreográfiáját járják. A leány a legénytől távol, s mind távolabb, a pénz, a kényszer az úr a tisztaság felett, száll a szalma, terméketlen, száraz gabonaszár, a gyermeki ártatlanságot az emberi vastagodni vágyás sebzeti meg; fájdalma szépen-szomorúan szakad fel: „*Költözik a vándormadár keletre, bánatim is bárcsak velem... / Nem férhet már két szárny alatt a bánat, fészket rakott a szívemre*”. Alávaló világ. Nincsen hát rend benne.

Másodszor: a férfiaság koreográfiáját járják. A megtalált hivatását, a csillagokra esküvésését, a szinte delejes és megszállott, bódító tisztaságát, az igaz út képzetét, amikor a forrás kibugygyan, a száj már az igazat mondja, de az ész még úgy uralkodik, mint bilincse a szívnek; a tánc legényes, zene nem szól, csak a tenyerek és a rámászcizma-talpak csattanása-koppanása hallik. Eszményített világ. Túlzott rend van benne.

Harmadszor: a szerelem koreográfiáját járják. A leány a legény karján, viszi a – bár csak festett, de – paradicsomban, melléjük egy szál hegedű húzza, talpuk alatt összetört cserépedények zörögnek (mert a mi kincsünket, tudjuk ósrégtől, cserépedényben hordozzuk); erős kép: benne a fájdalom, benne az öröm, mert szomorúság és boldogság – álmom s egy kicsi szalma – végtére mindig együtt járnak. Úgy hívják ezt: élet. Éppen rend van benne.

Markó Róbert

[találós.kérd]

Mi a közös a színészen és a kritikusban?

Mindkettőt karakterre ízték.

[komment]

„Nagyon bírtam, főleg az első részt; a második már kicsit elnyújtott és lagymatag volt, ebben Tamásiból van több. Furcsa, hogy nálunk, a határon belül nem nagyon tudnak mit kezdeni Tamásival, határon túl pedig gyakran előjön, és mindig van benne valami naiv tisztaság, valami veszett kópéság, valami izgalmas kajánság. Ez a Györf y András játszotta figurában mintaszerűen jelent meg: tudott ragyogni, bölcs és kaján humorral tudta figyelni az eseményeket, s úgy bemondani egy-egy dolgot. De a fiatalok is kitétek magukért. Az egésznek volt egy ironikus bája, amihez szerintem az erdélyi színjátszás kell, ilyent nálunk talán nem is tudnak.”

Bóta Gábor

[fókusz]

Szét és össze

Mesél a bécsi erdő – Székelyudvarhely

Szerelem-szerelem... És ismerjük a folytatást. Az elmúlt napokban ekörül (is) forogtak a fesztivál előadásai, és persze ezzel szoros összefüggésben az énkérés, a világban elfoglalt hely és általában az élet értelmének keresése is fontos szerepet kapott. Ahogy Bérczes László fogalmazott az egyik szakmai megbeszélésen: az ember folyton azt kérdezi, hogy meddig is él ezen a földön, és addig is minnek...

Ödön von Horváth Mesél a bécsi erdő című darabja sem tesz mást, mint „utat kutat”: lehet-e boldognak lenni valamiképpen, vagy az erre való eredendő alkalmatlansággal születik az ember? Hát, a fene se tudja, nincs a kérdésre kielégítő válasz, csak a problémák sorakoznak. Hogy akkor a mészáros-e az igazi? (Már a szabadkaiak is megmondták: olyan, hogy igazi, nincs...) Vagy lehet az embernek a szíve után menni, és beleszeretni az első csavargóba? És mi lesz azután? Mindez valamikor a harmincas évek karcosabb időszakában, megelőzve a világháborút: válság-időszakban, körítve a settenkedő fasizmus rémével, miközben a háttérben szól az „*An der schönen blauen Donau...*”

Mintha Zakariás Zalán ezt a bonyolultságot próbálta volna leképezni az előadás formájának többrétűségével. Nem pusztán az eredeti darabot játszotta a társulat a színpadon, hanem kétoldalt vetítést is láthattunk, valamint egy konferanszié/fehér bohóc (Márton Réka) is elő-előbukkant a jelenetek között. A darabon kívüli elemek jobbára nem új információkat tartalmaztak, inkább csak aláhúzták azt, ami történt vagy történni fog. Az előrevetítés jobbára a fehérre mázolt arcú alak dolga volt, aki egyben a kor hangulatába is igyekezett bevezetni a nézőt. Óhatatlanul is a Kabaré „ugrik be” mint klasszikus példa – miközben ezúttal a figura szerepe összetettebb, mert az előadás elején még ténylegesen csak a költői hangulatfestés a szerepe, míg a második részben már tevékeny résztvevője az ártatlan Marianne (Jakab Orsolya) romlásba döntésének. A kétoldali vetítések inkább kommentárok, aláhúzások, illetve esetenként „csak” illusztráló, átkötő látványelemek, és volt olyan is, hogy a filmes bevágásokon követhettük a szereplőket a díszleten túli életbe. A darab jelenetei hangsúlyosan színházian, mindig a piros függöny elhúzása után bonyolódnak. Amennyire indokolatlanul dús a színpadi eszköztár, annyira kellemesen szikárak maguk a jelenetek: nem is érteni pontosan, miért kell ennyire túlbiztosítani az előadást, ha már a darab önmagában is szolgáltatna elég mondanivalót. (És láthatóan van is mondanivalója az alkotóknak.) Feleslegesnek tűnik, hogy örökösen ki kell lépni a képzeletbeli bécsi erdőből egy másik, erősen konstruált térbe, ahol kiszámíthatóan jön a konferanszié és jönnek a filmbetétek, és húzódik a vörös függöny szét és össze, pusztán azért, hogy a teatralitás és a rendezői szándék jelezve legyen.

Közben valamiért mégis odaszögeződnek a nézők a székre, átjön a történet, a színészek koncentrált jelenléte vonzza a tekintetet, és a játék finom őszintesége facsarja a szívet. A mészárost játszó Szűcs-Olcsváry Gellért egyszerre tud szerető férfi lenni, ugyanakkor gyáva számító, ugyanazzal a furcsa félmosollyal a szája sarkában. Jakab Orsolya erőt és kiszolgáltatottságot egyszerre sugároz: bukása tragédia. Molnár Gizella őserdejű nagymama, a csábító Alfrédot alakító Posta Ervin pedig éppen annyira dzsigoló, amennyire kell: kevés eszközzel is el tudja hitetni a nagy csábítót és a rongy embert.

Az igazi keresése a bécsi erdőben is elbukik, nincs hepiend, sőt: befejezéseképpen egy égő babakocsit tol át a színen a konferanszié – gázálarcban. De mi legyen akkor a csavargókkal és a szerelemmel?

Sőregi Melinda

[komment]

Több elemét is szerettem, a legvégét például, amikor Oszkár elkezd kihúzni a földön Marianne-t. Tetszett, hogy nem húzza ki végig a zokogó nőt – az hatásvadász lett volna –, hanem a vállára veszi, és ráhúzza az ujjára a gyűrűt. Talán ott kellett volna befejezni az előadást. A záró momentumon már lehet vitatkozni: kell-e ennyire direktben, gázálarcban és babakocsi-tűzzel jelezni a háborút, annak előszelét.

Bóta Gábor

[spektrum]

Urbán Balázs blogja

Két sűrű napra egy lényegesen lazább következik. A mai versenyelőadást a **gyergyószentmiklósi Figura Stúdió Színház** hozza – ez volt az egyetlen város, ahová (egyeztetési, műsorváltozási okokból kifolyólag) nem jutottam el, így a bemutatókat csak vendégszínházakon, illetve DVD-n láttam. Karakteresnek és változatosnak éreztem a repertoárt: a 3 tánc Beckettre Vava tefănescu jóvoltából mozgás- és gesztusnyelvi elemekkel fűzött eggyé három Beckett-egyfelvonásost, az Anger Zsolt rendezte Pájinkás János felszabadulttan játékos, ötletekkel teletűzdelt produkció volt, míg Béres László hagyományosabb eszközökkel, de igen erős vizuális érzékenységgel vitte színre a Leonce és Lénát. Saját ízlésemhez a Pájinkás János állt legközelebb, de túlságosan zsúfoltnak, ugyanakkor valamelyest szétesőnek éreztem a produkciót, s kicsit sem voltam meggyőződve arról, hogy az egymásra halmozódó játékötletek, szereptöbbszörözések révén „megbolondított” cselekményt a darabot nem ismerők is követni tudják. Így a Leonce és Léna lesz itt, mely a felvételen még nem tűnt egészen kiérlelt előadásnak, észleltem tempógondokat és színészi bizonytalanságokat is, de érezhető volt a komoly és elszánt birkózás a csak látszatra könnyű, valójában igen nehéz anyaggal.

A **kassai Thália Színház** kissé kibabrált szegény válogatóval. Eljuttatta hozzám a Hyppolit, a lakáj DVD-jét is, melyről még csak nem is sejtettem: olyannyira tavalyi előadás, hogy látható volt Kisvárdán. Időhiány esetén „potyára” előadást nézni még akkor sem öröm, ha tetszik, amit látok, ám ha a Hyppolit kapcsán úgy fogalmazok, nem ennek az előadásnak a megtekintése szerezte a legvidámabb estét, komoly eufémizmussal élek. Utóbb azonban rájöttem:

a színház valószínűleg azért postázta a tavalyi felvételt, hogy demonstrálja az ugrásszerű fejlődést. Merthogy valóban óriási a különbség

a Hyppolit és az idén látott előadások közül legalább kettő, a Cyrano és a Szerlem, Ó között (de még a harmadik, a darab gyengéivel sokat kezdeni nem tudó, színészileg problematikus Equus is más minőséget képviselt). A Szerlem, Ó Király Attila rendezésében önfeledt, könnyű bohóság, elegáns, minden ripacsériától mentes komédiázással. A Cyrano de Bergerac következetes munka; Korognai Károly nem keresett nem létező mélységeket Rostand bravúrosan megírt, virtuózan szellemes darabjában; minden dramaturgiai beavatkozás és rendezői ötlet a mű korszerűsítését és élvezhetőbbé tételét szolgálja. Nincs bús szentimentalizmus, (ál)filozofikus merengés, vannak viszont roppant ügyesen kivitelezett akciójelenetek, szellemes játékötletek, kellemes zene, jó koreográfia. Lehet vitatkozni e beavatkozásokon, lehet „lajtósnak” mondani az előadást; magam kevéssé sajnáltam a szöveg elveszett rétegeit.

[magam.magam]

Gyergyószentmiklós

Nagyon erős, kiegyensúlyozott évadot tudhat a háta mögött fiatal társulatunk, és mindegyik előadásunk képvisel egy adagot a figurás szellemiségből.

a) a Játszótér című előadásunk – Bozsik Yvette rendezésében – a társulat mozgáskulturájához közel álló 55 perces energia-bomba, amelyet a színészek óriási játékkedvvel adnak elő. Az évadvégi bemutató (április 30.) óta több fesztiválon sikerrel játszottuk.

b) a 3 tánc Beckettre – a Román Nemzeti Táncközpont művészeti vezetője, Vava tefănescu rendezésében – a világlátásunkhoz és a Figura szellemiségéhez nagyon közel álló mozgásabszurd, amely merészségével és szemtelenségével megosztja a szakmát és a nagyközönséget (Bukarestben ováció, Budapesten szélsőséges reakciók).

c) Kárpáti Péter Pájinkás Jánosa Anger Zsolt rendezésében. A melokómédia műfajába „skatulyázott” előadásunk azt példázza, hogyan lehet jókedvvel, kliséktől mentesen, a nagyközönség számára is élvezhető kortárs vígjátékot játszani.

d) gyerekelőadásunk, a Katona Imre által rendezett A Hatalmas Színrabló hangulatos mesejáték, amelyet a felnőtt közönség is szívesen megtekint. Az előadás erényei közé tartozik, hogy úgy ismerteti meg a gyerekeket a bohóc- és a bűvészvilág igazi arculatával (magányosságával, kiszolgáltatottságával, félelmeivel), és próbálja nevelni kis közönségünket, hogy nem ereszkedik le „gagy” szintre, ellenkezőleg, egyenlő partnerként kezeli a gyerekeket. Az előadás tagadhatatlan szakmai színvonalát a bukaresti nemzetközi gyerekszínházfesztivál-meghívás is alátámasztja.

[találkozásaim]

Nánay István blogja

Tiborok

Rövid itt-tartózkodásom idejére a műsorból két komáromi előadást néztem ki magamnak. Az idei szezon úgy alakult, hogy évközben nem jutottam el Komáromba, jól jött tehát az, hogy Urbán Balázs két produkciót is érdemesnek tartott a fesztivál-bemutatóra. Közben néztem az Énekes madarat és a Szomorú vasárnapot, volt időm számvetést készíteni: mennyi szál fűz a felvidéki színházakhoz.

A határon túli színházak közül először Komáromban jártam, s mivel ez van Pesthez legközelebb, nagyon sokszor fordultam meg ott. Végignézhettem, ahogy egymást váltotta három generáció, viszonylag közelről figyelhettem a hullámvölgyeket meg a sikeres periódusokat. A Tamási-előadáson örömmel fedeztem fel a Vénasszonyok között Lőrincz Margitot és Németh Icát, akik a hetvenes-nyolcvanas évek vezető színésznői voltak. Most is, mint amikor

megismertem őket, alázatosan szolgálták az előadást – csak éppen egy kórus tagjaiként. Szövegmondásuk ma is kifogástalan, hangjuk a megállíthatatlan zenén is áthat. S olvasom az előadás műsorfüzetében, hogy a szintén gyönyörűen beszélő Boráros Imre is már hatvanöt éves.

Elnézve a darab két öreglegényét játszó színészt, rádöbbenek, hogy Tóth Tibor és Fabó Tibor már e társulat középgenerációját képviseli, holott bennem ma is a világot mindenestül magukévá tevő, kirobbanó energiájú, lázadó fiatalokként élnek. Kassán találkoztam velük. A kicsiny Tália Színházba korábban többször eljutottam, különösen abban a néhány évben, amikor Gágyor Péter volt a művészeti vezető. Itt irodalmiszínpad-vezetőként ismertem meg, együttese a magyar nyelvű amatőr csoportok egyik legjobbja volt, produkcióiban a folklór, az irodalom és a teatralitás szervesen összefonódott. Hivatásos rendezőként egészen új hangot keresett, próbálkozásai azonban társulaton kívüli és belüli okokból félbeszakadtak.

A Tóth–Fabó-pár akkor keresett meg, amikor a kassai teátrum körül úgy alakult a politikai és a színházi helyzet, hogy azt érezték: nekik kell vállalkozniuk a társulat vezetésére, a színház megújítására. Rajtam (is) tesztelték elképzeléseiket, ugyanakkor szükségük volt némi segítségre ahhoz, hogy a magyarországi szakmával felvegyék a kapcsolatot. Néhány évadon át keményen próbálták érvényesíteni az intézmény korábbi játéktípusának, repertoárjának megújítását célzó elképzeléseiket, aztán amikor tehettek, átadták másnak a vezetői posztot, s átszerződtek Komáromba.

Itt generációjuk érett színészeivé váltak. Erről a most látott alakításuk is meggyőzhették a nézőket. S milyen a sors: a két Tibor most is vállalja egy közösség összetartását, egy színház létének, arculatának formálását. Fabó a háttérből, Tóth a frontvonalon.

[magam.magam]

Kassa

Mostani évadunk nyitó produkciójaként közönségünk Edmond Rostand Cyrano de Bergerac című romantikus drámáját láthatta. A darab egyszerű díszletben játszódik, jelzésszerű jelmezekben, ahol a játéktér kibővül a nézőtér felé.

Cyrano szerepében Bocárszky Attila remekelt, Roxanet Šafa ík Katalin személyesítette meg, Király Attila koreográfusként és Christinként is debütált.

A kiszvárdai közönségnek jó lett volna még látnia Molnár Ferenc Az ördög című darabját Valló Péter rendezésében. Ez egy speciális hangvételi előadás, mely a rendező munkájának köszönhetően minden korosztályhoz egyenlő erővel jutott el a kassai előadásokon.

A jövő évadban megpróbáljuk kiküszöbölni a különböző művészi egyeztetési problémákat, amelyek az idei évadban időnként fennakadást okoztak. Így nem fogunk újra abba a szituációba kerülni, hogy június 19-én kell lejátszanunk az utolsó kassai bérletes előadásunkat.

[komment]

Beszélünk róla?

Fesztiválokon notórius résztvevője vagyok a szakmai beszélgetéseknek. Ha valamiért szeretem a színházi fesztivál műfaját, az többek között éppen amiatt van, hogy a néző, befogadó közönségből értelmező, beszélgető közösséget generálhat. Egy ilyen közegben közvetlenebbül, gyorsabban és több felületen találkozhatnak az előadásokról szóló vélemények, élmények, lelkesedések és háborgások, ennek pedig a kocsmai beszélgetések mellett egy koncentráltabb terepe a délelőtti találkozás. Kisvárdán régebben kiértékelőnek nevezték a délelőtti szakmai beszélgetést. A kifejezést újabban nemigen hallani, a tavalyi fesztiválon azonban az aktuálisan görcső alá kerülő előadás alkotói részéről még mindig érezhető volt egyféle előzetes szorongás, félelem attól, hogy mi hangzik el a szolgálatos „kiértékelőktől”. Ez ugyanis talán nagyobb súllyal, jelentőséggel bírt, mint hogy mit ír a **kisvárdai.lapok**, vagy hányszor tapsol vissza a közönség.

Az idén mintha súlytalanabbá vált volna ez a történet: az érdeklődés is csökkenőben van (talán csak az újvidékiek előadásairól szóló beszélgetésen volt teltház), egyre kevesebb kritikus, újságíró, színházi alkotó egyre nagyobb csendben vesz részt rajta.

Az első beszélgetésen, amikor az Énekes madár volt a téma, Nánay István markánsan megfogalmazott – Pinczés István felvezetésétől gyökeresen eltérő – hozzászólása keltette azt a feszültséget, aminek a mentén tétje, ereje lett a beszélgetésnek. Ez az erőter azóta kevésbé rajzolódik ki. A vitaindító felvezetései többszörös körmondatokban fogalmazódnak meg – igyekeznek a darabelemzéstől az előadás stílusának, eszközeinek az elemzésén át a világitástechnikáig az alaposság igényével átfogni egy-egy előadást (a körmondatokba valahogy mindig belekerül egy utalás a Godot-ra váróra ©). Azután több szerep jut az alkotóknak – s ez mindenképp pozitívum –, akik többé-kevésbé már felszabadultan beszélhetnek a próbafolyamatról, az előadás megszületésének körülményéről. Így megtudhattuk például, hogy a komáromiak Énekes madarában a napraforgók a nézők fele fordultak volna az előadás végén (az eredeti szándék szerint), hogy mennyire hiányzott a csikiaknak a nézőtéri középső járás A kék madárban, hogy Gyarmati Kata a második felvonásból, „visszafele” írta meg a Hét nap a világ első részét, hogy lett volna esélyünk, hogy a Terápia szereplőit mégis lássuk meztelenül, ha a rendező egy éjszaka nem vonta volna vissza ezt az ötletét stb.

Nem hiányzik az erős kritikai hangvétel, a szigorú szakmai terminológia – ettől a színházi alkotók mindig is idegenkedtek. Jó, hogy kevésbé görcsösen, magyarázkodóan beszélhetnek magukról azok, akiknek a munkáját itt van szerencsénk megnézni. Talán csak a beszélgetésnek az a – vitából, problémafelvetésből, lelkesedésből és elutasításból álló – erőtere (izgalma?) hiányzik, ami nem hagyja kétséget afelől: ebben a buliban mindannyian érintettek vagyunk, bárhonnan is nézzük a színteret.

Fazakas Márta

[lánc.kérd1]

From: Bérczes László
<Bárka Színház>

To: Kovács Nemes Andor
<Újvidéki Magyar Színház>

Subject: Re: munka

Hogy játszatsz-e az előadásomban, ha legközelebb Szabadkán rendezek? Ez jó, mert eldöntendő kérdés, és röviden lehet rá válaszolni. Igen, örülnék neki.

From: Bérczes László
<Bárka Színház>

To: Trill Zsolt
<Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház>

Subject: Pityu

Mikor fogod megtanulni A Pityu bácsi fiából azt a monológot, amit eddig nem tudtál?

F. M. – Filozófiából diplomázott, két éve a nagyváradai színház irodalmi titkára. A színházban azt szereti, ha a nézőtéren ülve kihúzzák a széke (esze, szíve, élete) alól a talajt. Mostanában két előadást népszerűsít ismerősei körében: A csodát (r. Bocsárdi László) és a Bérháztörténeteket (r. Bodó Viktor).

[mai.program]

[blitz]

11,00 Szakmai megbeszélés
Művészetek Háza

11,00 Csillaglépő csodaszarvas
(gyerekprogram)
Lilliput Társulat, Nagyvárad
Rákóczi-terem

17,30 Georg Büchner
Leonce és Léna
(versenyprogram)
Figura Stúdió Színház,
Gyergyószentmiklós
Művészetek Háza

20,00 Edmond Rostand
Cyrano de Bergerac
(szórakoztató program)
Tália Színház, Kassa
Várszínpad

A címlapon:

Jelenetkép (Mesél a bécsi erdő) és
Csiki Hajnal (Hullámzó vőlegény)

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXI. Kisvárdai Fesztiváljának
napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Szerkesztők: **Markó Róbert, Sőregi Melinda**

Munkatársak: **Kovács Bertalan, Sztrókay András**

Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**

Szakmai tanácsadó: **Nánay István**

Nyomdai előkészítés: **Jurás László**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szin haz.hu

A Magyar Színházak XXI. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Oktatási és Kulturális Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap,
Kisvárdai Város Önkormányzata, Szülőföld Alap,
Szabolcs-Szatmár-Bereg Megye Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál

